

ἀγαπητός μου πατήρ νὰ ἀκούσῃ τὸ Εὐαγγέλιον ἀπ᾽ τοῦλάχιστον!»

Αὕτη ἡ ἀγάπη, ἥτις ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τοῦ κορασίου ἐκείνου ἦτο θαυμαστή. Ὅθεν ἐπρωτίμα νὰ ἀποθάνῃ διὰ νὰ ἀκούσῃ μίαν καὶ μόνην φορὰν τὸ Εὐαγγέλιον ὁ πατήρ της!

Τὸ κοράσιον πράγματι ἀπέθανεν, ὡς ἐπερίμενεν, ἀλλὰ καθ' ἣν ἡμέραν ἐμελλε νὰ ἐνταφιασθῇ, ἔπεσα εἰς τὴν κλίνην μου ἀσθενής· ἐλυποῦμην δέ, συλλογίζομενος τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου κορασίου τοῦ νὰ τὸ ἐνταφιάσω ἐγώ.

Μετά τινα καιρόν, ἀγροϊκός τις ἄνθρωπος μοι ἐπισκέφθη καὶ μοι ἔδωκε τὴν χεῖρά του. «Δὲν με γνωρίζεις, κύριε;»

— Ὅχι, ἀπεκρίθην.

— Εἶμαι ὁ πατήρ τῆς μικρᾶς Μαρίας, τὴν ὁποίαν ἐπισκέφθης ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου της— ὁ πατήρ ἐκείνης, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπέθυμει ν' ἀποθάνῃ, διότι ἤκουσα αὐτὴν νὰ λέγῃ, ὅτι ἐπρωτίμα νὰ ἀποθάνῃ δεκάκις, ἂν διὰ τούτου κατῴρθωνε νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἀκούσω μίαν φορὰν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Οἱ λόγοι της ἐκεῖνοι σχεδὸν ἐσπάραζαν τὴν καρδίαν μου, καὶ τώρα ἐπιθυμῶ νὰ διδαχθῶ τὰ ἀφορῶντα τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου. Ἡ ἐπιθυμία του ἐγένετο καὶ μετ' ὀλίγον εἶχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν συγκαταριθμήσω μετὰ τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας μου.

Η ΖΑΧΑΡΙΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, δὲν ἀναφέρουσι τὴν ζάχαριν, ἂν καὶ ζάχαρις ἢ γλυκοκάλαμος ἦτο γνωστός εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὁ ναύαρχος Νέαρχος εὔρεν αὐτὴν εἰς τὰς Ἰνδίας.

Καὶ πρὸ τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς ἀναφέρεται «εἰδός τι μέλιτος ὠνομαζομένου ζάχαρον, ἔχον τὴν ὄψιν τοῦ ἄλατος.» Εἶναι γνωστόν, προσέτι, ὅτι ὁ Γαληνὸς διέταττεν αὐτὸ ὡς ἱατρικόν.

Τὸν χυμὸν τοῦ ζαχαροκάλαμου μετεχειρίζοντο τινὰ τῶν Ἀνατολικῶν ἐθνῶν ὡς μεθυστικὸν ποτόν. Οἱ Ἀραβες μετεχειρίζοντο τὴν ζάχαριν εἰς μεγάλας ποσότητας. Ἰστορεῖται δέ, ὅτι εἰς τοὺς γάμους τοῦ Καλίου Μασκάδῃ Βενριτάλε ἔδαπανήθησαν 80,000 λίτραι ζαχάρεως πρὸς κατασκευὴν γλυκυσμάτων εἰς τὴν Βαγδάτην.

Εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ ζάχαρις εἰσῆχθη ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων. Τὸ 1166 ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας ἔδωκεν εἰς τοὺς Βενεδικτίνους μοναχοὺς μύλον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέθλιβον τὸν ὀπὸν τοῦ ζαχαροκάλαμου καὶ τοὺς ἐχάρισε τὸ προνόμιον τῆς κατασκευῆς τῆς ζαχάρεως.

Εἰς τὴν Γερμανίαν εἰσῆχθη μόνον κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα. Τὸ 1745 ὁ κ. Μάγγραφ, διάσημος χημικὸς ἀνέγνωσε μίαν πραγματίαν ἐνώπιον τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἐν Βερολίνῳ, περὶ τοῦ χυμοῦ φυτῶν τινῶν ἐντοπίων, ἰδίως τῶν κοκκινογυλίων, καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς δειγματοζαχάρεως, κατασκευασθείσης ἐξ αὐτοῦ. Ἀλλ' οἱ συνάδελφοί του ἀκαδημαῖκοι τὸν περιεγέλασαν καὶ οὕτως ἡ ἀνακάλυψις του ἐματαιώθη.

Ἀλλὰ περὶ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνος ὁ κ. Ἀχαρδ, μαθητὴς τοῦ Μάγγραφ, εὐρὼν τὴν πραγματείαν ταύτην ἀπεφάσισε νὰ ἰδρῇ ἐργοστάσιον εἰς τὴν Σιλεσίαν, πρὸς κατασκευὴν ζαχάρεως. Ἀλλὰ μὲ ὅλας τὰς προσπάθειάς του καὶ τὴν βοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως, ἡ ἐπιχειρήσις του ἀπέτυχε, καὶ μόνον μετὰ 100 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μάγγραφ ἡ κατασκευὴ τῆς ζαχάρεως ἐκ τεύτλων (κοκκινογυλίων) ἐπετεύχθη.

Σήμερον ἡ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην ἐξοδευομένη ζάχαρις προέρχεται ἀπὸ τεύτλα. Μόλις δὲ διακρίνεται τῆς ζαχάρεως, ἥτις κατασκευάζεται ἀπὸ τὸ ζαχαροκάλαμον· εἶναι δὲ καὶ εὐθηνότερα αὐτῆς.

ΚΗΡΟΨΑΡΟΝ.

Τὸ ψάρι τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδωκαμεν τὴν ὀνομασίαν ταύτην, εἶναι πολὺ ὠφέλιμον εἰς τοὺς κατοίκους τῶν βορειοδυτικῶν μερῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, διότι ὄχι μόνον ὡς τροφὴ χρησιμεύει, ἀλλὰ καὶ διὰ φωτισμόν.

Εἰς τινα ἐποχὴν τοῦ ἔτους οἱ ἰχθῆς οὗτοι ἔρχονται κατὰ μεγάλα κοπάδια πλησίον τῶν παραλίων, τότε δὲ οἱ κάτοικοι ἐξέρχονται μὲ τὰ πλοίαρία των καὶ διὰ δικτύων προσηρμοσμένων εἰς τὸ ἄκρον μακρῶν ξύλων πιάνουσι χιλιάδας ἐξ αὐτῶν. Ἀφοῦ δὲ γεμίσωσι τὰ πλοίαρία των ἔρχονται εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ πρῶτον μὲν τὰ ἀπλώνουν εἰς μέρος στεγνὸν διὰ νὰ ξηρανθοῦν. Ἀφοῦ δὲ τὰ ἀποξηράνουν καὶ γίνουιν ὡς οἱ παρ' ἡμῖν Τσίροι, τὰ καπνίζουν, διὰ νὰ ἀφαιρέσουν τὴν κακὴν ὁσμὴν καὶ τὰ ἀποθηκεύουν διὰ μέλλουσαν χρῆσιν. Ὅταν δὲ θέλουν φῶς, λαμβάνουν ἐν καὶ τὸ ἐμπήγουν ἐκ τοῦ μέρους τῆς οὐρᾶς εἰς εἰδός τι σκίμπος, ἐπὶ τούτῳ κατασκευαζομένου, τὸ ἀνάπτουν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ οὕτως ἀπολαμβάνουν φῶς ἀμυδρόν, τὸ ὁποῖον διαρκεῖ ἀρκετὴν ὥραν.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἰχθῆς οὗτοι εἶναι πολὺ παχεῖς, ὅσους δὲν χρειάζονται νὰ μεταχειρισθοῦν ὡς κηρία, τοὺς βράζουσιν καὶ ἐξάγουσιν τὸ πάχος, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἀντὶ ἐλαίου ἢ βουτύρου εἰς τὸ φαγητόν, ἀφοῦ τὸ θέσουν εἰς φιάλας (βουτίλιας), τὰς ὁποίας κατασκευάζουσιν ἀπὸ ἐν θαλάσ-